

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404818368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

ved Haanden, førte mig hen til ham og sagde: „Sig strax Goddag!“ —
 „Nei!“ raabte Herman, „saaledes man De ikke omgaaes hende!“ — „Er du
 vred paa mig?“ sagde han nu i en saa god og sm Tone, idet han saae mig
 5 kjaerligt og venodigt ind i Øjnene. Tus men voolig rakte jeg ham nu min
 Haand. „Han har grædt hele Dagen i Gaar!“ sagde nu min Søster. „Gud
 veed, hvad der feiler hende?“ Herman saae atter paa mig stivt og længe,
 faldt i dybe Tanker, og et Øjeblik efter greb han sin Hat og gik, idet han
 kort men vendigt sagde Parvel. Min Moder fulgte ham ud, hvilket ellers var
 min Beslilling. De bleve staaende en Tid udenfor Døren, og jeg horte ham
 10 sige: „Nei, nei, vist ikke; De maa omgaaes lidt varligt med dette Barn; han
 er ikke som andre Børn.“ Da min Moder atter kom ind, sagde hun, at jeg
 maatte skamme mig at høre mig saaledes ad med et Menneske, der viste min
 Søster og mig saa megen Godhed, og at jeg fortjente, han aldrig kom her
 mere. Næste Morgen gik vi vor sædvanlige Gang til Danseskolen. Da vi kom
 15 paa Slotspladsen, saae jeg til min Skrak alt i Afstand Herman stille hen
 imod os. Da han var kommen hen til os, sagde han et Par venlige Ord, saae
 vist paa mig og forlød os. Dette -- som han vilde have, vi skulde tro --
 tilfældige Møde gjentog sig nu til min Sorg næsten hver Morgen. Jeg saae
 skamfuld til Siderne og tænkte: „Mon Nogen saae ham tale til mig?“ Med
 20 et beklemt Hjerte ankra jeg paa Danseskolen, hvor de lette Høp contra-
 stredt med den Gaatervægt, som hvilede paa mit Bryst og i min Sjæl.

MIN FØRSTE KUNSTREISE.

Den godmodige Solodanser Dahlén havde alt i længere Tid ophørt at
 være Danselærer paa Skolen, og Solodanser L. var traaet i hans Sted. Dette
 25 Menneske udøvede et Tyranni over os stakkels Børn, som havde Fynd og
 Klem. Da Andrea og jeg vare de mest lovende Talenter paa Skolen, var
 hans Opmarksomhed især henvendt paa os. Hun var imidlertid meget bedre
 stillet end jeg; dels fordi hun stod over mig i Dans, dels fordi hun var Børn
 af mere velhavende Forældre end jeg, og dels fordi hun var mere kjaek paa
 30 det og ikke fandt sig taalmodig i Alt, saaledes som jeg tause og forknytte
 Barn. Hun tog rask til Gjenmæle, naar hun blev foruøstet; og desuden tror
 jeg, at den gode Dansemester havde fattet en særegen Godhed for den smukke
 og kokette Pige. Det hændtes derfor ikke sjelden, at hans fine, tynde Spansk-
 rørstok udøvede sine Kommandoslag paa mig for de Feil, hun gjorde sig
 35 skyldig i; thi Stokken skulde bruges for at indgyde os Respect, og han
 havde ikke Mod til at ramme hende dermed, thi da var han sikker paa et
 surt Ansigt i flere Dage og tielt paa nærtlige Svar, der satte ham i Forlegen-

hed og nedbrød hans Anseelse hos de andre Børn. Som bekjendt tsale Bern med Taalmodighed og uden Næg en Revælse, hvor den er fortjent, men de glemme aldrig en uretfærdig Stasi; og denne Mand's Uretfærdighed blev saa ofte og saa paaføldende udøvet mod mig, at jeg aldrig ret har kunnet tilgive ham det. Ingen skulde se paa den lille slikkede Patsen, der ligesom Jean de France var kommen hjem fra en Parisreise med nye Modre og et nyt Navn, at hun kunde udøve en saa raa Behandling som den, han brugte mod os Børn. Naar jeg senere i mit Liv paa Gaden saa en brutal Kusk maltracere mit Yndlingsdyr, Hesten, der maaske ofte staar over Kuskens i Forstand, og naar jeg da med inderlig Medlidenshed saa det kedde Dyr finde sig deri og heist dreie de melancholske Øine fidi, da maatte jeg altid tanke paa mig selv paa L.s Danseskole, hvor jeg var Besten og han Kusken. Mangen en Hest bliver ødelagt i en raa Kusks Haand, og mangt et Barn i en saadan Lærers. Aldrig har nogen anden slaaet mig. Derfor gjorde dette Menneskes Haardhed en endnu større Virkning paa mit Gemyt. Og i Sandhed, jeg var ikke af de Børn, der behøvede at tages saa haardt paa — et Blik, et Ord var nok til at bringe mig til Fortvivlelse. Som den taalmodige Hest modtog jeg imidlertid Slagen, medens jeg forgjæves kimpede for at undertrykke min Gnsad.

L. komponerede nu et Par smaa Entrées, hvori han, Andrea og jeg dansede, og som paa Grund af os to Smaspiger gjorde stor Lykke. Allerede her vandt jeg mig adskillige Venner, saa vel i Publikum som i det øvrige Theaterpersonale.

En Dag kom L. hen til mig paa en Prøve og sagde paa sin indbildske og hovmodige Måne: „Jeg og et Par andre her ved Dansen agte, saa snart Saisonen er ude, at gjøre en Kunstreise til Lübeck og Hamborg for der at give en Række Forestillinger. Jeg har betænkt at tage dig og Andres med, da jeg agter at give de to nye Entrées foruden nogle Balletter, som vi nu skulle til at indstudere. Sig det til dine Forældre, naar du kommer hjem.“ Jeg blev meget betænkelig og bedrøvet over denne Gnsat, sagde imidlertid intet, men et dybt og fremferte kun, hvad jeg vidste her blev fordret: „Mange Tak.“ Paa Veien hjem tænkte jeg meget over, hvad der altsaa forestod mig til Sommer — at rejse havde alt i tidligere Aar beskæftiget min Phantasi meget. Paa Gaden standsede jeg foran et Boutiksvindue, hvori der hang Landekaber med Bjerge - - saadanne Billeder med Bjerge havde altid gjort et dybt Indtryk paa mig og opvakt en Længsel hos mig, som om Brystet skulde sprænge. Ved at se dette Billede opvakte min Længsel paany. „Ak,“ tænkte jeg, „maaske er der Bjerge i Hamborg og Lübeck!“ og dette Haab gjorde, at jeg indtil videre forsonede mig den forestaaende Reise. Heraf vil man se, hvorledes det stod til med min Kundskab i Geographien. Ved min

Et Lur gjenspejlet i Billedet, s.

Hjerekomst fortalte jeg den store Nyhed med et betænkeligt Ansigt. Min Fæder og Moder syntes, at dette var en stor Ære for mig, og smykkede strax dertil. „Men talte han ikke om at give dig Penge?“ spurgte min Moder, „thi for at gjøre en saadan Reise er der dog et og andet af Linned og Klæder, som man anskaffes, og hertil har jeg ikke Raad.“ Da jeg benegtede dette, gik hun næste Dag med mig til ham — en Gang, jeg gik til med et tungt Hjerte. Da vi kom ind til L., traadte han os meget foruømt imøde og gjorde et helst fortrædeligt Ansigt ved min Moders Anmodning om Penge. „Hvad behøver hun da?“ spurgte han. Min Moder forklarede, at det især var Linned, jeg trængte til. „Godt,“ svarede han, „min Søster skal besørge, hvad hun behøver,“ hilste saa kort, og Audiensen var forbi. Jeg havde naturligvis ikke mødt et Ord under hele Samtalen og takkede Gud, da jeg atter var paa Gaden. Nogle Dage efter bad han mig med nedladende Mine komme til sig. Jeg kom, og nu rakte hun mig tre tilskaarne Søerke og nogle Par Strømper. Graaden stod mig i Halsen ved at modtage dette, som jeg dybt følte var en Ydmygelse at modtage, især paa denne Maade. Jeg taug, veiede dybt og gik hjem, hvor jeg just ikke blev modtaget paa den bedste Maade, fordi jeg ikke havde sagt ham, at dette ikke var tilstrækkeligt. Jeg bad saa bønligt om at maatte være fri for at tale mere til ham herom, at jeg omsider slap. Der blev nu gjort Udvei til Resten, formodentlig ved Hermans Hjælp, uagtet han var meget imod den hele Reise; men hun kjendte Forholdene ved Dansen og indsaac Vanskeligheden ved at negte at følge med. Børnens Silling ved Damskolen var dengang saa slævisk, at det vilde have hert til det Utrolige at negte en Solodanser og Lærer at opfyldte, hvad

hun ønskede. Jeg maatte altsaa med. Forsæret kom, og Reisen var for Haanden. Sejskabet bestod af L., hans Søster, Solodanserinden Jomfru W., tre Figuranter, Andrea og mig. De forskjellige Individuers Moralitet og foregaaende Liv vil jeg helst springe over. En af de tre Figuranter var en Skolekammeret af Herman, og det trostede denne; thi han havde lovet, at han vilde være mig til Hjælp, hvor det behøvedes — en Hjælp, jeg ikke mærkede til paa Reisen; og da han forkom mig saa og frøslødende, søgte jeg ham heller ikke. Med et Hjerte saa tungt som Bly tog jeg Afsked med Alle i Hjemmet og gjorde nu, 12 Aar gammel, min første Udenlandsreise og min første Kunstreise, følende mig usigelig forladt og ensom. Det vilde have været naturligt, om Andrea og jeg havde holdt sammen og været til Trøst for hinanden; men hun lod for det Første ikke til at trænge til Andrea Trøst, og deruøst søgte hun med paa mig som En, der var hende underordnet; og i min Ydmyghed saae jeg op til hende, som et Tiggerbarn kan se op til en Prinsesse. I Lübeck gæve vi en Del Forestillinger, i hvilke især vi Smaa piger bleve applauderede og gjorde, hvad man i Theater-

sproget kaldes „Lykke“, et Held, der ikke gjorde synderligt Indtryk paa mig. Jeg var saa opfyldt af mange Ængstelser og Sorger, at jeg altid gik som i Drømme og saa og hørte Intet af, hvad der foregik omkring mig, i det mindste gjorde jeg mig Intet ret klart. Efter et kort Ophold forhøde vi Lilbeck og reiste til Hamborg, hvor vi skulde opholde os i længere Tid. Hele Selskabet boede hos en Gæstgiver Arnold eller Arnoldsen, jeg husker ikke ret Navnet, et Hotel, hvor Theaterfolk meget søgte. Værtens Kone, en meget smuk og meget pyntet Dams, ikke ganske ung længer, fattede efterhaanden en paafaldende Godhed for mig. Hun havde ingen Børn, men en voksen Stiefsøn paa 13 til 19 Aar, af Mandens første Ægteskab. Dette unge Menneske, hai, mager og af et metaacholisk Udseende, fattede ligeledes Godhed for mig, søgte mig ideligt op, saae paa mig med Øine, som gjorde, at jeg slog mine nod uden ret at vide hvorfor. Hvis dette forekommer Nogen besynderligt, at et voxent Menneske skulde ville gjøre Kur til et 12 Aars Barn, da betænke man, at et saa alvorligt Barn, som jeg var, tidligt antager Jomfruens Holdning og Væsen. Alle lo ad hans smægtende Blik undtagen jeg, der lige saa lidt lo ad dette som ad noget Andet. Jeg tror virkelig ikke, at jeg i min hele Barndom har leet en eneste Gang, i den forfordelligste Hede maatte vi nu søve os hver Fornatidag og danse om Aftenen. Ogsaa her gjorde især vi Smaa piger Lykke. Om Middagen spiste vi Alle sammen ved Table d'hôte i vort Hotel. Med en trykkende Aarvaagenhed hvitte Ls Blikke paa os, og han udbrød den ene Gang efter den anden: „Spis dog ikke saa meget; det gjør jer kun tungere.“ Andrea slog med Nakken ad denne Bemærkning, men mig stod Graaden strax i Halsen, saa al Appetit for Øieblikket var borte, hvorimod jeg, kort efter at vi havde reist os fra Bordet, fælte en trykkende Sult. Sønnen i Huset passede altid at sætte sig lige overfor mig ved Bordet, imens hans drømmende Øine uopmærksomt hvilede paa mig; dette pinte min omfindtlige Sjel, thi jeg vidste jo, at det var Gjenstand for de Andrus Spot.

Andrea og jeg boede i Verulæ med to ældre Damer af Selskabet og havde ogsaa Sovkammer tilfælles med dem. Dorens Seng stode i den ene Ende af den lille Stue, vor i den anden. En Nat, da jeg ikke kunde sove, møe laa og græd i al Stillehed — thi jeg fælte mig ret saa uheldig i hele denne Omgivelse — kom de to ældre Damer siddigt hjem. Jeg lod, som om jeg sov, af Frygt for, at de skulde se mig græde. Omstøder gik de i Seng, og glad var jeg, da Lyset blev slukket, uden at mine vaade Kinder og mine tilbagekrængte Sult havde råbet mig. De laa længe og talte sammen, thi det lod til, at de vare komne fra et lystigt Lag. Deres Tale dreiede sig om deres tidligste Ungdom og adskillige Evtstyr, de i denne havde oplevet. Med ret sagte Jfr. W.: „Nu skal jeg fortælle dig det Hele. — Sover I, Børn?“ raatte hun over til vor Seng. Jeg laug og holdt mit Aandedræt tilbage. „De

sove," sagde Jfr. L., „begynd kun!" Og nu fortalte Jfr. W. den Anden et Afsnit af sit Liv og Levnet med en Aubenhjertighed, som var utrolig. Og der rullede et Træppe op for mig uskyldige Barn, der viste mig Laster, jeg intet Begreb havde om, og hvis Tilværelse jeg ikke havde anet. Jeg blev ogsaa angst, at jeg — ifald jeg havde turdet — havde raabt: „Al! jeg sover ikke!"

5 Fra nu af var det mig umuligt at falde i Sovn, og længe efter at de to Damer havde endt deres Tale og i Søvn forglemt deres Ungdomslive Forvildelser, vendte jeg mig urolig paa mit Læie og var i Feberhede. Jeg var tilmode som En, der med Tryghed havde lagt sig i et fremmed Hus og med

10 Et opdaget, at han er i en Røvekuale. Saa mig jeg var, fik jeg ud af den arme Jfr. W.s Historie, at hendes Ulykke fra først af havde været en uværdig og slet Moders Raad og Opmuntring. Hendes Fortælling havde gjort et des smerteligere Indtryk paa mig, da jeg virkelig holdt af denne Pige, der altid viste sig god og venlig imod mig. Hun var egentlig styg, men havde

15 en udmærket Figur, og denne havde vel gjort hendes Ulykke. Hun var et Slags Philine i „Wilhelm Meister" med dennes gode og ikke gode Egenskaber. Næste Morgen kom hun hen til mig, klappede mig paa Kinden og sagde: „Hvor du ser daartig ud, min Tøs! Feiler du noget?" Jeg turde ikke se hende i Øinene, saa forlegen var jeg paa hendes Vegne. „Jeg feiler intet,"

20 fik jeg presset frem. „Saa vær munter, min Pige!" sagde hun og henvendte sig derpaa til Jfr. L.: „Det er en god lille Tøs, naar hun bare ikke altid saaer saa alvorlig ud." — „Gjør Nogen dig Fortræd," sagde hun atter til mig, „saa kom kun til mig; du veed, jeg holder en Klat af dig." Og hermed hoppede hun ud af Stuen. I Hotellet logerede en ung Russer med et

25 smukt og elegant Udseende. Han havde forelsket sig i Jfr. W.s smukke Ben og i hendes munne Overgivenhed. En Formiddag, da jeg ene gik i den Have, der hørte til Hotellet, kom han hen til mig, og efter at have talt med mig om ligegyldige Ting standsede han med Et sin Gang, stillede sig foran mig, saae mig bestemt ind i Øinene, og efter et lille Ophold sagde han: „Hør, De ser ud til at være en god, fornuftig og sanddru lille Pige — svar mig oprigtigt paa, hvad jeg nu vil spørge Dem om. Jeg har en virkelig Godhed for Jfr. W., og derfor ligger det mig paa Hjerte, om det skulde være Sund-

30 hed, hvad en af de Herrer, som hører til Derss Selskab, ytrede i Gaar, og som jeg haaber er en Bagvaskelse, at Jfr. W. i Kjobenhavn har tre Børn?" Blodet foer mig i Kinderne ved dette Spørgsmaal; jeg vidste desværre, at hun havde Børn, uden at vide hvor mange. Med dyb Skamfuldhed svarede jeg stammende: „Det veed jeg ikke — — det tror jeg ikke — —" — „Nu," raabte han glad, „saa er det vist heller ikke sandt, thi det maatte De vel ogsaa have hørt Noget om." Jeg skyndte mig op i Stuen for at blive fri for

40 flere Spørgsmaal, men han fulgte med. Ved vor Indtrædelse i Stuen saa

Jfr. W. henstrakt paa Sofaen. Jeg satte mig hen i en Krog. Han løb hen til Jfr. W., kysede hende paa Haanden og sagde: „Den lille Jomfru Püges og jeg, vi have været i Haven og underholdt os om Dem. Og nu kan jeg ikke lade være at fortælle Dem, at De har et slet Menneske her i Deres Reiseselskab, som gaar og bagvasker Dem.“ — „Saa?“ udraabte hun leende. „Hvorn er det? Og hvori består Bagvaskelsen?“ — „Da jeg nu veed, det er Usandhed.“ vedblev han, „vil jeg sige Dem, hvori den består; og skulde han benegte, at han har sagt det, faar han med mig at gjøre. Han paastaar — — han siger — —,“ stammede han noget forlegen, „at De i Kjøbenhavn har tre Børn.“ — „Tre?“ raabte hun, idet hun sprang op af Sofaen, gjorde en Pirouette og skoggerle — „jeg har syv!“ Dette var desværre ingen Vittighed af hende — hun havde virkelig syv. Som førstestod Russen der, og i samme Øieblik kastede han et saa behreidende og bedrøvet Blik hen til mig, som sad i Krogen, som om han vilde sige: „Ogsaa du lyver!“ Jeg skyndte mig ud ad Døren og gik atter ned i Haven, hvor jeg skjult i et Lyshul græd over Jfr. W.s syv Børn og kunde ikke glemme det behreidende Blik, som den unge Mand havde tilkastet mig. Jeg var saa skamfald over det Passerede, at jeg undgik herefter at støde sammen med ham, hvor det var muligt, hvortimod han ideligt opsøgte mig, dog uden nogensinde at omtale denne Sag eller dens Gjenstand.

Jeg har fortalt, at den smukke Hotelværtinde havde fattet en stor Godhed for mig; denne vedblev at stige. En Dag, da jeg var ene, kom hun hen til mig, omfavnede og kysede mig og sagde: „Min lille Johannel! Jeg holder saa meget af dig! Jeg har ingen Børn — vil du blive hos mig som mit eget kjære Barn? Hos disse Mennesker, du er her med, har du ikke godt af at være. Jeg veed, at dine Forældre i Hjemmet ere fattige og have desuden mange andre Børn at forsørge. Blev hos mig; du skal faa det, som om du var min egen Datter. Skriv hjem til dine Forældre og foreslaa dem Dette, ifald du selv har Lyst.“ Det gik et Øieblik igjennem mit Hoved, at jeg paa denne Maade kunde fly fra Alt, hvad der trykkede mig i Hjemmet. „Vil du?“ spurgte hun, idet hun sluttede mig i sine Arme. „Jeg tør ikke skrive derom til Hjemmet.“ fik jeg tvunget frem. „Saa vil jeg skrive, ifald du selv har Lyst — har du?“ — „Det veed jeg ikke ret,“ lod mit Svar. „Betænk dig da derpaa; vi ville Alle gjerne beholde dig.“ Hun gik og overlod mig til mine egne forvirrede Tanker. Saa fristende end dette Tillud var, saa følte jeg dog Dag for Dag en større og større Hjemve, hvorefter videte jeg ikke ret selv; den Tanke, at jeg aldrig mere skulde vende tilbage, blev mere og mere utænkelig for mig. Jeg havde nu faaet noget Nyt at gruble over, men kom dog snart paa det Renc med mig selv, at det vilde være mig en Umulighed at blive hos hos de fremmede Mennesker. Mit Reiseselskab

blev mig mere og mere utrygget, og Hjemveen tog saaledes til, at det ofte var, som om mit Hjerte skulde springe i Brystet paa mig. Til Tegne paa til hvilken Heide den saeg, kan en lille Begivenhed tjene, som jeg nu skal fortælle. I vort Hus i Pilstræde boede oppe paa Kvisten en gammel Pebersvend, en lang, mager Mand, som Ingen i Huset vidste ret Besked om. Denne Mand var min Skræk, naar jeg tilfældigvis stode paa hem paa Trapperne eller i en lang Gang, som førte til vor Dør. Han forekom mig som Manden med Leen og Timeglasset i Haanden. Jeg trykkede mig altid saa tæt op til Muren som muligt, naar jeg skulde passere forbi ham, og mit Hjerte bankede da, uden at jeg selv vidste hvorfor. Denne Mand saae jeg pludselig gaa udenfor mit Vindue i Hanborg, hvor jeg sad i dybe Drømmerier. I et Nu fór jeg ud paa Gaden, faldt ham om Halsen og raabte: „O, er De her?“ Han saae forundret paa mig og gjenkjendte mig ikke strax. „Ih, er det Dem, lille Jonfru?“ fik han endelig frem fra de tørre Læber. „Hvordan leve de hjemme?“ raabte jeg. Og nu maatte han fortælle mig Alt, hvad han vidste, hvilket ikke var stort. Men jeg var saa glad den Dag og syntes, at jeg var Hjemmet nærmere. Jeg saae ham ikke oftere: men saa underligt det lod, havde dette Møde foraget min Længsel, der var nær ved at kvæle mig. Der gjordes heller ikke det Mindste for at adsprede os Børn. De Voxne morede sig paa deres Vis og lod os gaa overlødt til os selv. Min Trøst var Høstlets Have, og her traf jeg ofte vor Værtinde, der ideligt fornyede sit Tilbud om at beholde mig hos sig. En Dag kom hun og viste mig et Eru, hvori laa et stort, og som mig syntes kostbart Smykke. „Se,“ sagde hun, „dette har tilhørt min Moder. Bliv hos mig, og den Dag, da staar til Confirmation, skal Smykket være dit.“ Jeg sagde hende nu, at jeg længtes saa meget hjem, at det var mig umuligt at blive. Ved Lyden af denne Samtale saae hun bedrøvet paa mig, men omtalte ikke oftere denne Sag. En hed Formiddag, en af disse Solskinssommerdage, da man ofte overfoldes af en foraget Længsel — thi det er, ligesom denne Pragt i Naturen indbyder os til Fæst, og sidder man paa en saadan Dag ensom og forladt, da føler man det dobbelt, thi Contrasten imellem Alt udkom og vort Indre er for stor . . . en saadan Formiddag sad jeg ene i vor Stue, trykket paa Sjæl og Legeme, da jeg med Et hørte en klingende Stønnen, der syntes mig bekendt, tale Dansk udenfor vor Dør. Jeg sprang op, aabnede Døren, og til min store Overraskelse stod Skuespiller Nielsen der, omgivet af mine Rejsesjeller. Da han blev mig vaer, kom han hen, tog mig i begge Hænder og udtrykte sin Glæde over at se mig. Han havde altid vist mig Interesse og Venlighed, hver Gang han tilfældigvis var stød sammen med mig paa det kongelige Theater. For min hønlige Phantasi stod denne Mand som et rent Ideal. Jeg havde fra Coulissen set ham spille sine

Helteroller, og altsaa vare disse Holte og han Et. Han var nu paa Tilbage-
veien fra en Udenlandsreise, og — til min Sorg — hørte jeg ham sige til
de Andre, at han næste Morgen ganske tidligt reiste til Kjøbenhavn. Ilen-
dede Pløner gik gjennem mit Hoved paa denne mig uforglemmelige Dag.
Efter at have forkastet en og antaget en anden for atter at forkaste denne, 5
tog jeg omsider den kraftige Beslutning, at jeg om Aftenen vilde liste mig
til hans Værelse og anraabe ham om at tage mig med til Kjøbenhavn den
næste Morgen.

Hotellet var saa opfyldt med Reisende, at Værten havde maattet ind-
ludere Nielsen i Havepavillonen, som den eneste Plac, der endnu var til- 10
overs. Aftenen kom; en dejlig maanedklar Aften. Lønge havde jeg staaet
ensom i vor lille Stue med Panden mod Rudea og set op paa de blanke
Kloder og bedt Gud at skjænke mig Kraft og Mod til mit, som mig syntes,
store Foretagende. Det var alt siddigt paa Aftenen, og jeg maatte nu beslutte 15
mig til at gaa, hvis jeg ikke vilde overrøske af de Andres Fjendebøst. En
deilig tog jeg Mod til mig, og indhyllt i et Shawl listede jeg mig ud af
Stuen og den lange Gang, gjennem den store Sal, hvor Table d'hôte blev
holdt om Middagen, men som jeg vidste paa denne Tid var tom. Med Skjæl-
ven gik jeg gjennem denne store Sal, hvor der kun brændte et enkelt Lys,
som stod paa et lille Bord i en Krog af Stuen; derfra nedad Havetrappen 20
og listede mig med lydløse Trin gjennem Haven. Mellem Grenene saae jeg
alt i Frestand, at der var Lys i Pavillonen; han var altsaa hjemme. Jeg
stansede lidt rasdvild og tænkte: „Hvad vil han tro, naar han paa denne
Tid ser mig træde ind til sig? Hvorledes vil jeg kunne faa Ordene over Læ- 25
berne?“ Dog, jeg sagde til mig selv: „Jeg maa forsøge det! Han, der er
saa edel, saa god — han, der staar saa høit over alle disse Mennesker, jeg
er hos, han vil vist redde og befri mig fra deres Tyranni.“ Jeg gik nu rask
mod Døren, men stansede pludseligt. Ja det forekom mig, jeg hørte høj-
røstet Latter og Klirren mod Glas. Lige tæt ved hans Dør skjelnede jeg til 30
min Skræk alle de velbekjendte Stemmer i mit Reiseselskab. Hr. W.'s Latter
skingrede i den stille Sommeraften, Glassene stødtes mod hinanden, og jeg
gjenkjendte ogsaa hans velklingende Stemme, idet en høj Latter led fra det
hele Selskab — en skærende Contrast til mit bændende Hjerte og mit ful-
slagne Haab. Bedrovet, usigelig bedrovet listede jeg mig ulykkelig tilbage til
mit ensomme Kammer og gik gøedende i Seng. Her saa jeg uden at kunne 35
sove, thi tusinde dunkle Tanker gjennemkrydsede mit Hoved. Foruden den
Smerte jeg følte ved, at min Plan var mislykkedes, opstod en anden Smerte
over, at han, som i min banlige Phantasi stod saa høit — at han kunde
og vilde have mine Rejsesjeller hos sig til alig stoisende Lystighed. Jeg fandt
i min Troskyldighed, at jeg burde advare og oplyse ham om, hvem han 40

skjønkede denne Gunst — en Oplysning, der vist var meget overflødig. Sil-
digt ud paa Natten kom de to Damer hjem og sov, som det lod, hurtigt ind,
medens mine urolige og ærøstelige Tanker endnu længe holdt mig vægen.
Næste Morgen, da jeg stod op, hørte jeg, at han var reist og mit sidste
5 Haab med ham. Jeg maatte nu holde Pinen ud, indtil min Befrielsestime
alok.

Fædelig kom den hengselfuldt ventede Dag, da vi skulde bryde op. Om
Morgenen tidligt satte vi os i Vognen for at kjøre til Lübeck og derfra at
tage med Dampskibet til Kjøbenhavn. Vår Værtinde kyssede og klappede
10 mig til Afsked som en Moder, der tager Afsked med sit Barn. „Husk mit
Tilbud,“ sagde hun, „det staar dig altid saabent.“ Den ontslelte unge Roser,
der siden hin Dag havde vist mig megen Godhed, var ogsaa tilstede ved
Afskeden, og jeg blev meget forundret, da han kom hen til mig og sagde
med Taarer i Øinene: „Kommer jeg nogensinde til Kjøbenhavn, opsøger
15 jeg Dem, ingen Anden end Dem.“ Jeg var borte endnu tydeligt, hvorledes
han støttede sig op til et af de Træer, som stode udenfor Indgangen til Ho-
tellet, idet han bedrøvet vinkede til mig til Afsked. Denne unge Mand's Stil-
ling ved Træet har jeg bestandigt bebolet i min Erindring, som man hører
et smukt Maleri eller en Belysning i et Landskab. Husets Søn, min tanse,
20 melancholske Ven, lod sig slet ikke se.

Jeg kan dog ikke tage Afsked fra dette Selskab uden at indlægge et godt
Ord for Mr. W., som jeg har været nødt til ikke at stille i det bedste Lys. Hun
var som sagt god, og hendes Lænsindighed har maaske en Undskyldning i
den Tone, der herskede ved Dansen i hine Aar. Fristelserne i denne Stilling
25 ere noksom bekjendte. Men jeg skylder hende at erklære, at hende hun eyv
Børn, da var hun virkelig en god Moder for dem og opdrog dem med Omhu
og Kjærlighed. Ravende var hendes Ytring til mig mange Aar efter, da jeg
som gift Kone talte med hende og roste en Datter af hende, som jeg tilfæl-
dignis havde set, for hendes sille beskedne Væsen. „Ja,“ sagde hun med
30 Taarer i Øinene, „ja, min kjære Frue! jeg har gjort for disse Børn, hvad
jeg har formaaet, og søgt at opdrage dem til ærbare Piger; jeg har ikke
villet, at de skulde ligne deres Moder.“ Jeg svarede hende med nogle ven-
lige Ord og trøstede hende, saa godt jeg kunde. Med stor Hjertelighed sagde
hun da: „De var altid et godt Barn og er nu en rar Kone, gid De maa blive
35 lykkelig, som De fortjener!“ Og hurtigt fjernede hun sig for at skjule de
Taarer, jeg saae hun ikke længer kunde holde tilbage.